

Sygn. akt VI U 137/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania W. F. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości Ł., poczta w Ł.

o zasiłek chorobowy

zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...)znak (...) - (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. F. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 9 czerwca 2014 roku do dnia 7 grudnia 2014 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Sygn. akt VI U 137/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) znak: (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił ubezpieczonemu W. F. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09.06.2014r. do 07.12.2014r. w wysokości 100% podstawy wymiaru oraz przyznał mu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 23.06.2014r. do 07.12.2014r. w wysokości 80% podstawy wymiaru.

(decyzja z dnia 29.09.2016r. – k. 1 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji W. F. (1) wniósł odwołanie, w którym wskazał, że jego niezdolność do pracy w okresie, za który przyznano mu prawo do zasiłku chorobowego powstała w wyniku wypadku przy pracy. Odwołujący wskazał, że wypadek z dnia 2 czerwca 2014 roku miał miejsce podczas świadczenia przez niego pracy – w związku z sytuacją stresową i szybkim tempem uderzył się o drzwi podczas wsiadania do samochodu. Wobec tego odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100% z ubezpieczenia wypadkowego.

(odwołanie – k. 1 - 2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska ZUS powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7)

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 roku, wydanym w sprawie sygn. akt VI U 481/16, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał odwołującemu W. F. (1) prawo do wynagrodzenia za okres choroby od 9 czerwca 2014 roku do 22 czerwca 2014 roku w wysokości 100% (stu procent) podstawy wymiaru i prawo do zasiłku chorobowego za okres od 23 czerwca 2014 roku do 7 grudnia 2014 roku w wysokości 100% (stu procent) podstawy wymiaru.

Od powyższego wyroku organ rentowy wniósł apelację.

W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII Ua 21/18, uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w całości i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd Rejonowy nie wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego pracodawcy odwołującego (...), sp. z o.o. z siedzibą w L.. Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinien przeprowadzić postępowanie sądowe przy udziale wszystkich stron, które są uprawnione do działania w procesie, Sąd zawiadomi (...), sp. z o.o. z siedzibą w L. o toczącym się postępowaniu, jak również poinformuje o możliwości przystąpienia do sprawy.

(wyrok SR z dnia 30.11.2017r. – k. 52, apelacja organu rentowego – k. 63 – 66, wyrok SO z dnia 24.04.2018r. wraz z uzasadnieniem – k. 92 i k. 95 - 99)

Postanowieniem z dnia 26 maja 2018 rok Sąd zawiadomił (...), sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ł., poczta w L., o toczącym się postępowaniu z odwołania W. F. (1) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. o zasiłek chorobowy w związku z odwołaniem W. F. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...), znak: (...) - (...).

(postanowienie z dnia 26.05.2018r. – k. 108)

Sąd też zawiadomił o terminie rozprawy zainteresowanego, doręczył odpis postanowienia, kopię decyzji ZUS-u z 29 września 2016 roku i kopię k. 1-8, pouczył zainteresowanego, że może przystąpić do sprawy w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia oraz określił zainteresowanemu 14 dniowy termin na zajęcie stanowiska w sprawie i zgłoszenie wniosków dowodowych na poparcie swoich twierdzeń – pod rygorem skutków procesowych.

(k. 109)

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko.

(pismo organu rentowego z dnia 14.06.2018r. – k. 115)

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu odwołujący podtrzymał swoje stanowisko procesowe wyrażone w odwołaniu, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 9 czerwca 2014 roku do 7 grudnia 2014 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

(pismo odwołującego z dnia 23.06.2018r. – k. 118 – 119)

Zainteresowany w sprawie (...), sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ł., poczta w L., nie zajął stanowiska w sprawie.

(pismo zainteresowanego z dnia 6.07.2018r. – k. 137)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący jest kierowcą zajmującym się rozwożeniem samochodów po salonach w Niemczech. W swojej pracy kieruje dużym samochodem, długim na 21 metrów, na którym są poustawiane inne samochody. Dnia 2 czerwca 2014 roku odwołujący podjechał pod salon samochodowy w miejscowości E. w Niemczech. Musiał szybko rozładować samochody, ponieważ stojąc przy salonie blokował przejazd i zrobił się korek. Samochód odwołującego blokował przejazd pod salonem przez około godzinę.

Odwołujący działał w sytuacji stresu i pośpiechu. Chciał jak najszybciej rozładować samochody i stamtąd odjechać. Podczas wsiadania do samochodu uderzył bardzo mocno lewym udem w podłokietnik. Od razu poczuł bardzo mocny ból, jednak po krótkim czasie doszedł do siebie i odjechał stamtąd na parking. Przez pozostałe 3 dni, które zostały mu do końca delegacji, pozostawał w Niemczech. Zgłosił jednak mocny ból dyspozytorom, wobec czego został mu przydzielony kolega, który przez te 3 dni mu pomagał.

(dowód: zeznania odwołującego W. F. (1) – protokół rozprawy z dnia 28.09.2018r. od 00:05:07 do 00:11:06)

W wyniku zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014 roku odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 9 czerwca 2014 roku do 7 grudnia 2014 roku. Funkcjonowanie poznawcze i emocjonalne odwołującego jest prawidłowe, pozytywna jest linia życia odwołującego, brak jest jakichkolwiek podejrzeń w kierunku występowania przyczyn wewnętrznych wystąpienia urazu z dnia 2 czerwca 2014 roku. Zdarzenie z dnia 2 czerwca 2014 roku było najprawdopodobniej spowodowane stresem. Brak jest psychologicznych dowodów na to, by zdarzenie to było spowodowane inną przyczyną aniżeli stres.

(dowód: opinie biegłego z zakresu psychologii – k. 142 – 146 i k. 172 - 175)

W treści protokołu powypadkowego sporządzonego w związku ze zdarzeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku zespół powypadkowy ustalił, że przyczyną tego zdarzenia było niezachowanie należytej uwagi i ostrożności podczas wchodzenia do kabiny samochodu ciężarowego. Jednocześnie zespół powypadkowy stwierdził, że wypadek ten jest wypadkiem przy pracy.

(dowód: protokół nr (...).r. – k. 3 – 4 verte)

Także Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. stwierdził, że „należy zatem uznać, że skutki doznanego urazu nie mają związku z istniejącym stanem zdrowia lecz z przyczyną zewnętrzną zdarzenia – uderzeniem o drzwi samochodu”.

(dowód: apelacja ZUS-z dnia 2.01.2018r. – k. 64)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd oparł się także na zeznaniach odwołującego W. F. (2), które zostały uznane za wiarygodne w całości.

Sąd podzielił również wnioski zawarte w opinii głównej biegłego z zakresu psychologii (k. 142 – 146) oraz w opinii uzupełniającej (k. 172 – 175). Sąd miał na uwadze fachowość i rzeczowość wniosków tej opinii. Organ rentowy wnosił co prawda zastrzeżenia co do treści opinii (k. 155), jednak biegły konsekwentnie podtrzymał swoje twierdzenia z opinii głównej w treści opinii uzupełniającej (k. 172 – 175). Kolejne stanowisko ZUS (k. 185) nie zawierało w ocenie Sądu zarzutów podważających wnioski opinii biegłego.

Co więcej, odwoływanie się organu rentowego do opinii wydanej przez innego biegłego – K. O. – nie jest uprawnione, gdyż w zakresie tej opinii, jak i całego postępowania Sądu Rejonowego w okresie do wydania pierwszego wyroku z dnia 30 listopada 2017 roku ww. Sąd Okręgowy zniósł w całości postępowanie. Zatem ta pierwsza opinia w ogóle prawnie nie istnieje i nie ma co jej porównywać z opinią wydawaną w toku aktualnego postępowania przez biegłego J. K..

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem odwołania rozpatrywanego w niniejszej sprawie jest decyzja z dnia 29 września 2016 roku, na mocy której organ rentowy odmówił W. F. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 09 czerwca 2014r. do 07 grudnia 2014r. w wysokości 100% podstawy wymiaru, jednocześnie przyznając mu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 23 czerwca 2014r. do 07 grudnia 2014r. w wysokości 80% podstawy wymiaru.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż odwołujący w chwili zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014r. podlegał ubezpieczeniu wypadkowemu. Jednak organ rentowy, rozpatrując jego wniosek o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego uznał, iż zdarzenie, które spowodowało jego niezdolność do pracy nie było wypadkiem przy pracy. Kwestią, którą należy rozpatrzyć w przedmiotowej sprawie jest niewątpliwie prawidłowe zidentyfikowanie zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014r. i ewentualne określenie go jako wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015r., poz. 1242) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, czy też w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie było uznanie zdarzenia z dnia 2 czerwca 2014 roku za wypadek przy pracy. Strony nie kwestionowały bowiem samej niezdolności odwołującego do pracy, zaś organ rentowy skupił się jedynie na wykazaniu, że zdarzenie z dnia 2 czerwca 2014 roku nie było spowodowane przyczyną zewnętrzną. Stąd też Sąd przeanalizował okoliczności całego zdarzenia. Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący doznał urazu podczas wykonywania zwykłych czynności pracowniczych, tj. podczas wsiadania do samochodu.

Sąd powołał biegłego z zakresu psychologii. Biegła J. K. wskazała, że wynik badania psychologicznego potwierdza prawidłowe funkcjonowanie poznawcze i emocjonalne odwołującego. Pozytywna jest również linia życiowa badanego, co wskazuje na brak jakichkolwiek podejrzeń w kierunku występowania przyczyn wewnętrznych wystąpienia urazu z dnia 2 czerwca 2014r. Biegły stwierdził, że uderzenie którego doznał odwołujący, wykonując zleconą mu pracę, najprawdopodobniej było spowodowane stresem. Brak jest psychologicznych dowodów na to, by zdarzenie było spowodowane inną przyczyną aniżeli stresem. Biegły podkreślił, iż w przedmiotowej sprawie to pośpiech spowodował brak koncentracji, a poziom stresu był tego dnia podwyższony. Zdaniem biegłej, odwołujący był w okresie od 9 czerwca 2014r. do 7 grudnia 2014r. niezdolny do pracy w związku z następstwem wypadku przy pracy.

Z powyższego wynika, że sytuacja stresowa, w jakiej odwołujący znalazł się dnia 2 czerwca 2014 roku (pośpiech, konieczność szybkiego rozładunku samochodu powiązana ze skomplikowanym charakterem tego rozładunku oraz konieczność umożliwienia przejazdu innym samochodom) spowodowała brak jego koncentracji, co z kolei doprowadziło do uderzenia w obudowę drzwi samochodu. Ów poziom stresu był tego dnia zwiększony w związku z rozładunkiem samochodu, który blokował przejazd przez drogę dla innych uczestników ruchu.

W orzecznictwie podkreśla się, że stres związany z wykonywaniem obowiązków pracowniczych jest cechą tych obowiązków i jako taki nie może być uznany za zewnętrzną przyczynę wypadku, chyba, że jego gwałtowny charakter jest wynikiem nietypowych warunków pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 roku, sygn. akt II UK 362/14). Sąd Najwyższy wskazał również, że nadmierny wysiłek (stres) powinien być przy tym oceniany przy uwzględnieniu indywidualnych właściwości pracownika (stanu jego zdrowia, sprawności ustroju) i okoliczności, w jakich wykonywana jest praca (wyrok SN z dnia 16 stycznia 2014 roku, sygn. akt I PK 185/13).

W niniejszej sprawie poziom stresu, jaki był udziałem odwołującego w dniu 2 czerwca 2014r., był nieakceptowalny z punktu widzenia indywidualnych właściwości organizmu W. F. (2). Niewątpliwie wobec tego należy uznać, że w sytuacji z dnia 2 czerwca 2014r., kiedy odwołujący był poddany zwiększonemu poziomowi stresu w związku z koniecznością szybkiego rozładowania samochodu i chęcią zakończenia tarasowania drogi, stres ten należy uznać za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy.

W treści protokołu powypadkowego sporządzonego w związku ze zdarzeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku zespół powypadkowy stwierdził, że wypadek ten jest wypadkiem przy pracy. Także Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. stwierdził w apelacji, że „należy zatem uznać, że skutki doznanego urazu nie mają związku z istniejącym stanem zdrowia lecz z przyczyną zewnętrzną zdarzenia – uderzeniem o drzwi samochodu”.

Jednocześnie Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej orzeczeniu o sygn. akt I PK 185/13 wskazał też, że uszczerbek na zdrowiu pracownika spowodowany czynnikiem samoistnym może stanowić wypadek przy pracy, jeżeli został wywołany nadmiernym w okolicznościach danego wypadku wysiłkiem lub stresem. Biorąc pod uwagę, że uderzenie było wynikiem nadmiernego stresu, należy uznać zdarzenie z dnia 2 czerwca 2014r. za wypadek przy pracy.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że zdarzenie z dnia 2 czerwca 2014r. spełniało wszystkie warunki do uznania zdarzenia za wypadek przy pracy, albowiem było zdarzeniem nagłym, wywołanym przyczyną zewnętrzną, spowodowało uraz odwołującego w rozumieniu ustawy, a nadto miało związek z pracą.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie ww. przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia (...) znak (...) - (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu W. F. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 9 czerwca 2014r. do dnia 7 grudnia 2014r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.